

๑๕๗

以理服人
สะกด
ยัยอ๋อง
ใบไม้
ดุก

月下蝶影 เขว่งเซี่ยเต๋ยอ๋อง เจียน
หมิงหย่า แผล
Eno วาด

๑๕๗

月下蝶影 เยว่เซี่ยเต๋ยอ๋อง

เขียน

หมิงหย่า

แปล

๑๑๕๑๔ ดัชนี ๑๓๕๕ ๑๓๕๕

สมุดรกรักย้อยองหลงยุค 1

以理服人

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《以理服人》(Yi Li Fu Ren)
Author © 月下蝶影 (Yue Xia Die Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

Illustrations by Eno

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8044-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี
บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมรงค์ฤทธิ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดาริสา ชำอ่อน, หนึ่งธิดา กังวาลเนธิพงษ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร, สุทธิดา กีกสูงเนิน
ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยั้ง, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุนดา กิ่งก้าน, กมลวรรณ สมรูป

ดวงอาทิตย์ฤดูใบไม้ร่วง เดือนเก้ายังแผ่ไอร้อนไม่จาง

เหล่าคุณตาคุณยายในเขตที่พักคนงานเก่าลากม้านั่งตัวเล็กมานั่งล้อมรอบโต๊ะหินแตกๆ ใต้เงาไม้ พุดคุยนิทาเรื่องชาวบ้าน

“เด็กสาวบ้านเหล่าจิน...” คุณยายผมสืดอกเลยกมือซ้ายปิดปากมือขวาชี้ไปที่สมอง ทำท่าทางมีลับลมคมใน ดึงดูดผู้คนให้สนใจใคร่รู้ “สมองรักษาหายหรือยัง”

“เฮ้อ!” คุณยายสวมเสื้อลายดอกแบบจิ้นรวบปอยผมตรงขมับ แล้วดึงผมสองสามเส้นที่เต่งออกมาจากหลังใบหูกลับไปทัดไว้ “กลัวว่าจะไม่หายแล้วนะสิ ไม่กี่วันก่อนยังถือไม้พลองแตกๆ อันหนึ่งกระโดดโลดเต้น เสียงดังอะอะว่าต้องไปเข้าร่วมกองทัพ แต่แกว่งไม้พลองไม่ดี ฟาดหัวเขาตัวเองจนแตก”

ทันใดนั้นเหล่าคุณตาคุณยายต่างแสดงสีหน้าที่ยากจะอธิบาย

“จริงๆ เล่นนะ... สมองไม่ดีมากเท่าไหน ความคิดก็งมงายมากเท่านั้น” ตาเฒ่าท่านหนึ่งที่ไม่ลงรอยกับคุณปู่บ้านตระกูลจิ้นสายศีระะน้ำเสียงหนักแน่น “ไม่พูดถึงว่าหลานสาวบ้านเหล่าจินอ่อนแอแค่ไหน พุดแค่เรื่องชื่อเสียงของเธอ... ก็เป็นทหารไม่ได้แล้ว”

“ชื่อเสียงทำไมเธอ” เสียงดังฟังชัดของผู้หญิงดังขึ้นทางด้านหลัง
ของชายชรา

“แน่นอนว่า...” จู่ๆ เสียงของชายชราก็เปลี่ยนเสียงลง เขาหัน
ไปมองสาวน้อยที่นั่งยองและเงยหน้ามองตัวเองอยู่ข้างๆ พลันรู้สึก
เหมือนใบหน้าที่ยวบยาบไม่ได้ยวบยาบ

เรื่องซุบซิบนินทาชาวบ้านเป็นงานอดิเรกเล็กๆ น้อยๆ ของ
พวกเขา ทว่าเมื่อถูกบุคคลที่กล่าวถึงในเรื่องได้ยินเข้า ย่อมชวนให้
รู้สึกกระดากอาย

สันติเป็นสิ่งล้ำค่า คือคุณธรรมอันดีงามที่เหล่าผู้สูงอายุอย่าง
พวกเขายึดถือ

ความรู้สึกตื่นเต้นจากการซุบซิบนินทามักจะหายไปเกินครึ่ง
ในชั่วพริบตา เมื่อถูกบุคคลที่กล่าวถึงในเรื่องได้ยินเข้า

“เล่าต่อสิ” จินเผยนั่งยองบนพื้น สองมือกุมแก้ม รอให้
พวกเขาเล่าเรื่องที่เหลือต่อ

เหล่าผู้สูงอายุ “...”

ไม่ พวกเขาไม่อยากพูดต่อแล้ว

เมื่อเห็นเหล่าผู้สูงอายุมีสีหน้าหดหู่ ลูกขึ้นกระจายตัวออกไป
คนละทิศคนละทาง จินเผยจึงขยับขึ้นมานั่งที่โตะหิน “ใจแคบ
ขนาดนี้เชียว”

เธอคิดถึงครั้งที่ตัวเองเป็นท่านอ่องแห่งแคว้นต้าหวงผู้ส่ง
ผ้าเผย เก่งทั้งบุ๋นและบู๊ตั้งแต่เด็ก ชายหนุ่มหญิงสาวนับไม่ถ้วน
เฝ้าติดตามด้วยความหลงใหล แต่สภาพขณะนี้กลับตลกอับจนถึงขั้น
ถูกคนแก่นินทาลับหลัง

เฮ้อ ชีวิตคนเราช่างยากลำบากยิ่งนัก!

ขณะกำลังครุ่นคิดก็มีวัยรุ่นคนหนึ่งสวมเสื้อกล้ามออกกำลังกาย และกางเกงขาสั้นวิ่งผ่านไป จินฝ่ายรีบเบนสายตาทหนี

จินฝ่ายผู้เก่งทั้งบุ๋นและญี่ สติปัญญาไหวพริบไม่เป็นรองใคร อ่องผู้ได้รับความเคารพจากคนนับหมื่น ไม่ใช่ผู้หญิงเสเพลเอาเปรียบ ผู้ชายอย่างเด็ดขาด

“พี่!” จินพั่วหัวถูงขมในมือเดินเข้ามาในชุมชน เห็นแต่ไกลว่า พี่สาวตนเองนั่งอยู่ลำพังใต้ต้นไม้ด้านข้างโตะหินโถมๆ เขารีบวิ่งมา ตรงหน้าเธอและมองไปรอบๆ อย่างกังวล “ทำไมพี่มานั่งอยู่ตรงนี้ล่ะ”

ตอนนี้สมองของพี่สาวเขาไม่ค่อยดีนัก เขากลัวว่าเธอจะถูก คนรังแก

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ จินพั่วก็สับสนชุดใหญ่ในใจ “อู๋ย ผู้ชายสารเลว ไม่สมควรตายดี!”

“ในห้องอบอ้าวเกินไป ข้าเลยออกมาเดินเล่น” จินฝ่ายเห็น กระดุมเสื้อเชิ้ตของจินพั่วปลดออกสองเม็ด จึงยื่นมือออกไปช่วยติดให้ จินพั่ว “...”

เขาไม่เอากรับรู้สักนิดว่าการกระทำนี้ของพี่สาวเขาหมายความว่า อย่างไร

ที่มุมหนึ่งในชุมชน มีคุณตาคุณยายสามสี่คนสวมหูฟังเต็น ในลานกว้าง¹ แม้จะเคลื่อนไหวไม่พร้อมเพรียง แต่สีหน้าก็เบิกบาน มีความสุข

เด็กหลายคนกำลังเล่นกันอยู่ด้านข้าง ส่งเสียงหัวเราะดัง ไม่ขาดสาย

¹ การเดินออกกำลังกายชนิดหนึ่งของคนจีน โดยทุกคนจะออกมาเดินรวมกัน ตามจังหวะเพลงในสนาม

จินเผยทอดถอนใจ “นี่ถึงจะเป็นลักษณะของยุคที่เจริญรุ่งเรือง คนแก่มัที่พึ่ง เด็กน้อยมีคนเลี้ยงดู”

จินพัว “...”

“น้องชาย แม้เจ้าจะจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้ แต่ตอนนี้เจ้าไม่ต้องไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์แล้ว ก็ดีเช่นกัน” จินเผยมองจินพัว ด้วยดวงตาเป็นประกายพลางพูดอย่างปลงอนิจจัง “เพื่อไม่ให้เจ้าต้องไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับแคว้นศัตรู ชำนาญอาหารโรมรันฆ่าฟัน แคว้นศัตรูอยู่ที่ชายแดนถึงสามวันสามคืน สงครามครั้งนั้นรบกันจนสุริยันจันทราไร้แสง ฟาดดินเปลี่ยนสี...”

จินพัว “...”

น้อยๆ หน้อยเถอะ พี่ออกจากบ้านก็ต้องให้ฉันถือกระเป๋ามา อยู่บ้านฉันยังต้องรินน้ำให้ แม้กระทั่งสตรอร์เบอร์รี่แย่งจะเอา ลูกที่แดงๆ ใหญ่ๆ

“แคว้นศัตรูมีแม่ทัพสกุลเว่ยร้ายกาจไม่เบาเชียวละ เขายังลูกธนูดอกหนึ่งทะลุแขนข้า...”

ฟังถึงตรงนี้ สีหน้าของจินพัวพลันเปลี่ยนเป็นซับซ้อนขึ้นมา ตอนยังเด็กเขาทั้งผอมทั้งตัวเล็ก ในชุมชนมีรุ่นพี่เฒ่าที่คอยรังแกเขา อยู่คนหนึ่งชื่อเว่ยชิน ภายหลังเมื่อพี่สาวผู้บอบบางของเขารู้เรื่องนี้เข้า ก็พรวดพราดออกจากบ้านไปชกต่อยกับฝ่ายตรงข้าม

การต่อยตีครั้งนั้นนำเวทนาพอควร พี่สาวเขาชวนหน้าเว่ยชิน ดึงทั้งผมของอีกฝ่ายจนร่วง

เว่ยชินกัดแขนพี่สาวเขา ต่อมาพี่สาวเขาก็ร้องไห้เสียงดัง กุมแขนไปหาหมอ

“แต่จุดจบของเขาก็ไม่ได้ลงเอยด้วยดี หัวถูกข้าขี้แหลกละเอียด

ด้วยฝ่ามือเดียว”

จินพั่วทอดถอนใจ อาการป่วยของพี่สาวเขาดูเหมือนจะไม่มีทางหาย

เมื่อบรรยายการต่อสู้อันห้าวหาญของตนเองจบ จินเผยก็ยื่นมือออกไปแย่งถุงขนมในมือของจินพั่ว “เด็กหนุ่มอ่อนแอจะถือของหนักแบบนี้ได้อย่างไร”

เด็กสาววัยรุ่นที่บังเอิญเดินผ่านสองพี่น้องถึงกับหยุดฝีเท้าลงชั่วขณะ พวกเธอหันหน้ากลับไปมองจินพั่ว แว่ตาเต็มไปด้วยความดูแคลน

เมื่อได้รับสายตาดูถูกจากผู้พักอาศัยในชุมชนเดียวกัน จิตใจของจินพั่วพลันเปลี่ยนเป็นหดหู่ลงอีกครั้ง เขาสงสัยกระทั่งว่า เมื่อฝ่ายตรงข้ามกลับถึงบ้าน คงจะรีบโพสต์ลงบนอินเทอร์เน็ตว่า [ขอขาดเม้าท์ หน้าไม่อายุจริง ๆ ครอบครัวยายเป็นใหญ่แท้ ๆ แต่น้องชายกลับพึ่งพี่สาว!] [ฉันเพิ่งเจอผู้ชายประหลาดมาละคุณน้า] อะไรทำนองนี้

“ทำอะไรนะ” เมื่อเห็นจินพั่วพยายามแย่งถุงขนมจากตนเองไปถือ จินเผยก็หน้าไหว้คิ้วขมวดอธิบาย “ข้าไม่ใช่ผู้หญิงเลวทรามที่ปฏิบัติต่อน้องชายอย่างโหดร้ายพวกนั้น เจ้าเดินตามหลังข้ามาดี ๆ ก็พอ”

จินพั่ว “...”

ไม่ ขอให้พี่โหดร้ายสักหน่อยยังจะดีกว่า!

คุณปู่คุณย่าตระกูลจินอาศัยอยู่ที่ชั้นสาม ในชุมชนเก่าไม่มีลิฟต์ ทว่าทางเดินในตึกกลับได้แต่ละครอบครัวเก็บกวาดจนสะอาดเอี่ยม บรรดาเพื่อนบ้านต่างรู้จักกัน

“เลี้ยวเฟ้ย เลี้ยวพั้ว พวกเธอสองพี่น้องยังไม่กลับกันอีกหรือ”
ชายวัยกลางคนมือหนึ่งอุ้มลูก มือหนึ่งถือขวดเงินเติก ผมบางเบา
บนหน้าผากแกว่งไปแกว่งมาตามการเคลื่อนไหวขณะลงบันได

จินพั้วหัวเราะแห้งๆ โดยไม่ตอบคำถาม

ชายคนนั้นไม่สนใจว่าเขาจะตอบหรือไม่ตอบ เอาแต่มองไปที่จินเฟ้ย สีหน้าปรากฏแววยินดีในความทุกข์ของผู้อื่น ขณะที่ปาก
แสรวอธิบายหลักการ “เด็กสาวนะ ให้ดีที่สุดคือควรหาผู้ชายที่พึ่งพา
ได้สักคนและใช้ชีวิตให้ดี อย่าคิดว่าจะแต่งออกไปกับตระกูลร่ำรวย
หาแต่ผู้ชายหน้าตาดี พวกหนุ่มรูปหล่อมีแต่หลายใจทั้งนั้น”

จินเฟ้ยพินิจมองใบหน้าของชายคนนั้นแล้วลอบสายตึระระ ความ
อิจฉาริษยาในใจผู้ชายช่างน่ากลัวจริงๆ

จินพั้วกลัวว่าจินเฟ้ยจะนึกถึงเรื่องเสียใจก่อนหน้านี้ขึ้นมาได้ จึง
รีบตัดบท “อาหลิว คุณรีบพาลูกไปเดินเล่นเถอะครับ พวกเรามีธุระ
ขอลับบ้านก่อน”

พูดจบก็จูงจินเฟ้ยวิ่งกลับเข้าบ้าน

จินเฟ้ยชำเลื่องมองจินพั้ว ผืนใจทนรับท่าทางหุ่นหันไม่หนักแน่น
ของเขา

พี่สาวผู้วางตนเป็นผู้ใหญ่หนักแน่นสุขุม ต้องใจกว้างให้อภัย
นิสัยเสียไม่สมกับเป็นชายชาติตรีของน้องชาย

เมื่อคุณปู่คุณย่าของสองพี่น้องเห็นพวกเขากลับมา จึงเรียกให้มา
ล้างมือกินข้าว

คุณย่าเดิมสกุลเลิ่น ก่อนเกษียณเป็นอาจารย์สอนระดับมัธยมต้น
เป็นหญิงชราที่มีความคิดก้าวหน้า ตอนกินข้าวพอเห็นว่าจินเฟ้ยเจริญ
อาหาร ก็ให้จินพั้วเติมข้าวให้จินเฟ้ยอีกหนึ่งชาม

“ท่านย่า การสมัครเข้าร่วมกองทัพของข้าล้มเหลว” เมื่อกินข้าวเม็ดสุดท้ายในชามหมด จินเฟยก็มีสีหน้าท่าทางเคร่งขรึม รวากับขุนพลที่ชนะศึกเป็นประจำเกิดพ่ายแพ้ในสงคราม

ตะเกียบในมือคุณย่าเส้นหยุดชะงัก เธอจะแข็งใจบอกหลานสาวได้อย่างไรว่าทุกคนในครอบครัวไม่เคยคาดหวังว่าอีกฝ่ายจะทำสำเร็จ

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เฟยเฟยของพวกเรามีความสามารถขนาดนี้ จะทำอะไรก็ดีทั้งนั้น” คุณย่าเส้นปลอบเธอด้วยเสียงอ่อนโยน “หมูนี้อากาศร้อน หลานอยู่บ้านพักผ่อนให้มาก ๆ สักระยะดีกว่า”

หลานอยู่เย็นเป็นสุขย่อมดีกว่าอะไรทั้งนั้น

คุณปู่จินกัมหน้ำตี่มน้ำซุบเงียบ ๆ ไม่พูดอะไร

เมื่อคนในบ้านรับประทานอาหารเสร็จ จินเฟยก็นั่งเล่นมือถืออยู่ที่มุมโซฟา

มือถือเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่มหัศจรรย์จริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีอยู่ในนั้น

จินพั่วแอบเหลือบมองแวบหนึ่ง พี่สาวของเขากำลังดู *ทอมแอนด์เจอร์รี่*² รอยยิ้มบนใบหน้าเธอดูโง่งมจนไม่กล้ามองตรง ๆ

เขาหันหลังเดินกลับไปห้องหนังสือของคุณปู่คุณย่า ทำหน้าม่อยคอตกกล่าวกับสองผู้เฒ่าที่กำลังคัดลายมือ “คุณปู่คุณย่า ทำทางแบบนี้ของพี่สาวผม ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะหาย”

คุณย่าเส้นยื่นพู่กันให้คุณปู่จิน แล้วมองจินพั่วด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ปล่อยไปตามธรรมชาติ ขอแค่เธอมีชีวิตที่ดี แข็งแรงปลอดภัย เท่านั้น ก็ดีกว่าอะไรทั้งนั้นแล้ว”

² ผลงานของวิลเลียม ฮันนา และโจเซฟ บาร์เบรา เป็นการตูนที่เล่าเรื่องราวของแมวสีเทาตัวหนึ่งชื่อทอม ซึ่งพยายามไล่จับหนูชื่อเจอร์รี่ จนข้าวของในบ้านพัง

สีหน้าของจินพั่วหมองหม่นลง

พี่สาวเขาได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างดีจากคนในครอบครัวจนเติบโตใหญ่ ตั้งแต่เล็กพ่อแม่คนอื่นๆ เรียกเธอว่า ‘ลูกชาวบ้าน’³ เพราะผลการเรียนอันยอดเยี่ยม หน้าตาโดดเด่น แม้ว่าในมหาวิทยาลัยดีดุดจะมีอัจฉริยะมารวมตัวกัน แต่ยังมีคนจำนวนไม่น้อยยกย่องเธอเป็นเทพธิดา

ถ้าไม่ใช่เพราะ...

จินเผยถูกเจ้าแมวมอมผู้โง่เขลาทำให้ขบขันจนหัวเราะออกมายกใหญ่ หลังจากหัวเราะได้ไม่เท่าไรก็เกิดนึกถึงฐานะอ่องที่ได้รับความเคารพจากคนนับหน้าถือตาของตนขึ้นมาได้ จึงรีบนิ่งตัวตรง แสร้งว่าตนเองยังคงเป็นเทพธิดาผู้วางตนหนักแน่นสุขุม

ตอนนี้เองก็มีข่าวซุบซิบเกี่ยวกับตระกูลร่ำรวยและทรงอิทธิพลตระกูลหนึ่งดังขึ้นมาบนหน้าเว็บไซต์

“งานเลี้ยงฉลองการหมั้นอันยิ่งใหญ่แห่งยุคขององค์ชายตระกูลร่ำรวยกับซินเดอเรลลารี”

เมื่ออ่านหัวข้อข่าวนี้ จินเผยก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย จินพั่วบอกว่าปัจจุบันนี้ไม่มีราชวงศ์แล้วไม่ใช่หรือ แล้วองค์ชายคนนี้โผล่มาจากไหนกัน

เธอคลิกหัวข้อข่าวเปิดดูด้วยความสงสัย เห็นเพียงภาพที่ค่อนข้างเบลอลภาพหนึ่ง เป็นชายหนุ่มในชุดสูทสีขาวจับมือกับหญิงสาวที่ดูแบบบาง รอยยิ้มแจ่มใส

“เชิญหลั้ชู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยดีดุด ในฐานะลูกหลาน

³ หมายถึง เด็กที่ถูกผู้เฒ่าพาไปเป็นบรรทัดฐานเปรียบเทียบกับลูกของตนเอง ว่าทำไมลูกของตนเองถึงไม่ดี ไม่มีความสามารถเท่าลูกของชาวบ้านเขา

ของตระกูลเซียอันมั่งคั่ง ความรักของเขาจึงได้รับความสนใจอย่างมาก
ตอนนี้แอดมินจะมาพูดคุยเรื่องข่าวลือเกี่ยวกับแฟนสาวทั้งแปดคน
ของเขา...”

หญิงคนรักแปดคนรี

จินเฟยจุปาก ผู้ชายคนนี้ดูแล้วอายุน้อย อาศัยว่าหน้าตา
หล่อเหลาอยู่หลายส่วน คาดไม่ถึงว่าจะไม่รักษาจรรยาชาย มิน่าเล่า
พอขึ้นมาทำทางจึงดูเหลวไหล

เธอคลิกเข้าไปเพื่อจะอ่านเนื้อหาทั้งหมด และพบว่าต้อง
ดาวน์โหลดแอปข่าวอะไรสักอย่างถึงจะสามารถอ่านเนื้อหาที่เหลือได้
จินเฟยจึงหมดความสนใจลงไปทันที

จินเฟยผู้ยึดถือแนวคิดสตรีเป็นใหญ่⁴ ปิดหน้านั้นลงอย่างไม่แยแส
เมื่อหันไปมองทางห้องนั่งเล่น เห็นว่าไม่มีใครสนใจ เธอจึงเปิด*ทอม
แอนด์เจอร์รี่*ขึ้นมาดูอีกครั้ง

แคว้นต้าหวงของเธอไม่มีอีกแล้ว เธอได้แต่ดูการ์ตูนฆ่าเวลา
ถึงฝันใจรักชีวิตแบบนี้เอาไว้ได้

เดิมทีเธอวางแผนจะสมัครเข้ากองทัพเป็นทหารรักษาชายแดน
เพราะเห็นว่าอาณาเขตของประเทศนี้เหมือนกับต้าหวงทุกประการ
ไม่นึกว่ากระทั่งการคัดเลือกรอบแรกเธอก็ไม่ผ่าน

ท่านอ๋องแห่งแคว้นต้าหวงอย่างจินเฟยผู้ได้รับการสนับสนุน
จากราชฏານับหมื่น คาดไม่ถึงว่าแม้แต่การสมัครคัดเลือกเข้าร่วม
กองทัพในรอบแรกก็ไม่ผ่าน!

ยังเหลือเกียรติดูอยู่อีกไหม

⁴แนวคิดที่มองโลกโดยยกให้ผู้หญิงเหนือกว่าผู้ชายในทุกด้าน ตรงกันข้ามกับแนวคิด
ชายเป็นใหญ่

ดูการ์ตูนไปได้สองสามตอน จินเผยก็ได้ยินเสียงเปิดประตูจาก
ทางด้านหลัง เธอรีบปิดทีวีโถงและนั่งตัวตรง

จินพั่วทำเป็นไม่เห็นการเสแสร้งแก่ง้อทำของจินเผย เพียงเดินไป
นั่งลงข้างเธอ “พี่ พรุ่งนี้ผมต้องไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัย พี่จะ
อยู่บ้านคุณปู่คุณย่าทางนี้ หรือกลับไปหาพ่อกับแม่”

“ไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัยหรือ” จินเผยหุบหูกึ่งขึ้นมาทันที
“เจ้าไปคนเดียวหรือ!”

“ผมอยู่ปีสามแล้ว ไม่ไปเองแล้วจะให้ผู้ปกครองไปส่งอีกหรือไง”

“ไม่ได้ เจ้าเป็นเด็กหนุ่มผู้อ่อนแอบบบบาง จะไปอยู่ข้างนอก
ลำพังได้อย่างไร” จินเผยมองดวงตางดงามทั้งสองข้างของน้องชาย
พลางกล่าวอย่างจริงจัง “เจ้าเป็นเด็กผู้ชาย ไม่รู้ว่าผู้หญิงข้างนอกนั้น
อันตรายแค่ไหน พรุ่งนี้ข้าจะไปส่งเจ้าที่มหาวิทยาลัยเอง”

จินพั่วอึ้งงันและสับสนไปหมด

ไม่ใช่สิ พูดให้ชัดๆ หน่อยเถอะ ที่แท้ใครกันแน่ที่อันตราย

เมื่อแสงอาทิตย์แรก แทรกผ่านเข้ามาทางช่องผ้าม่าน จินเฟยลุกขึ้นเดินไปที่ระเบียงเพื่อฝึกฝนวิชาบริหารร่างกายที่ราชินิกุลแห่งต้าหวงใช้

เมื่อจินฟัวเคาะประตูแล้วเข้ามา จินเฟยก็กำลังฝึกถึงท่าที่แปด “น้องชาย อยากเรียนบ้างหรือไม่” จินเฟยเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว “แม้เคล็ดวิชาลับของราชวงศ์จะเน้นถ่ายทอดให้หญิงไม่ถ่ายทอดให้ชาย แต่ปัจจุบันต้าหวงของพวกเราล่มสลายไปแล้ว เจ้าเรียนไว้ป้องกันตนเองสักหน่อยก็ไม่เลว”

จินฟัวมีสีหน้าไร้อารมณ์ “เคล็ดวิชาลับชุดนี้ผมเคยเห็น มันยังมีอีกชื่อหนึ่งว่าลูกอินทรีทะยาน”

เมื่อได้ยินคำว่าอินทรี ดวงตาของจินเฟยก็ฉายแววอันตรายทันที เธอจ้องมองจินฟัวสองสามวินาที “ความลับอันล้ำค่าของราชวงศ์เรารั่วไหลตั้งแต่เมื่อใด”

จินฟัว “...”

นั่นนะสิ ไม่เพียงแค่วั่วไหล แต่ผู้คนมากมายที่เคยผ่านชั้นประถมนมาแล้วล้วนแต่ทำได้ เพราะว่ามันคือท่ากายบริหารทางวิทยุ ชุด!

ที่! สอง! ของนักเรียนชั้นประถมและมัธยมต้น

“ไม่ใช่แค่ทำลูกอินทรีทะยาน ท่าแสงตะวันเจ็ดสี ดรุณกวัตแวง ผมกัทำได้” จินพัวช่วยจินเฝยพับผ้าห่ม ไม่สนใจเคล็ดวิชาการศึกษาต่อสู้อันล้ำค่าของราชวงศ์ตำหวงแม่แต่น้อย “ไปกินข้าวเข้ากันเถอะ”

“แม่แต่แสงตะวันเจ็ดสีเจ้าก็ทำได้” จินเฝยปลื้มใจอย่างมาก ยื่นมือออกไปตบไหล่จินพัวดังปุกๆ “นั่นเป็นเคล็ดวิชาลับของราชวงศ์แคว้นศัตรู น้องชาย เจ้าเยี่ยมมาก แต่เจ้าพูดผิดไปนิดหนึ่ง เคล็ดวิชาลับอันล้ำค่าของตำหวงเราไม่ได้ชื่อว่าลูกอินทรีทะยาน แต่ชื่อว่าอินทรีสาวบุกกา!”

จินพัวชำเลืองมองจินเฝยพลางครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

สิบเอ็ดปีก่อน พี่สาวของเขาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการแข่งขันกายบริหารกระบี่กับโรงเรียนใกล้เคียง โรงเรียนของพวกเขาเลือก [ลูกอินทรีทะยาน] โรงเรียนคู่แข่งต่อสู้ทำ [แสงตะวันเจ็ดสี] เนื่องจากชั้นเรียนของพี่สาวเขามีเพื่อนนักเรียนทำพลาด ทำให้ได้คะแนนน้อยกว่าคู่แข่ง

เขาจำได้ชัดเจน พี่สาวในฐานะหัวหน้าห้อง หลังจากแพ้การแข่งขัน ไม่เพียงแต่ปลอบใจเพื่อนร่วมชั้น ยังให้กำลังใจทุกคนให้พยายามต่อในครั้งถัดไป หลังจากกลับมาถึงบ้านเธอก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ให้คนในครอบครัวฟัง

คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวผ่านไปหลายปีขนาดนี้ พี่สาวเขากลับยังไม่ลืมเลือน

สองพี่น้องกลับบ้านของพ่อกับแม่ตั้งแต่เมื่อคืน ตอนเช้าเมื่อกินอาหารเสร็จ จินเฝยก็ลุกขึ้น เช็ดปากจนสะอาด “ไปกัน”

จินเหวยเฟิงและโจววินเงยหน้าขึ้นมองลูกสาวพร้อมกัน “ลูกจะไปไหน”

“ส่งน้องชายไปมหาวิทยาลัยเจ้าค่ะ” จินเฟยท่าทางจริงจัง “น้องเป็นเด็กผู้ชาย ข้าไม่วางใจให้เขาออกจากบ้านตามลำพัง”

สองสามีภรรยามีคำพูดที่ลึงเลอยากจะกล่าว พวกเขาหันไปมองจินพั่วที่ไม่พูดอะไรเอาแต่ก้มหน้ากิน หลังจากเจียบไปไม่กี่วันที่โจววินก็เอ่ยปาก “ดีจ๊ะ เดินทางระวังด้วย”

จินเหวยเฟิงวางตะเกียบลง “วันนี้พ่องานไม่ยุ่ง จะขับรถไปส่งพวกลูกเอง”

“ไม่ต้องเจ้าค่ะ” จินเฟยชี้ไปที่มือถือบนโต๊ะ “เมื่อคืนข้าศึกษาไว้ก่อนแล้ว จากที่นี่เรียกรถแท็กซี่ไปมหาวิทยาลัยของน้องชายใช้เวลาไม่นาน”

จินเหวยเฟิงเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่โจววินดึงแขนเสื้อของเขาจากทางใต้โต๊ะ “แม่เชื่อใจลูกจ๊ะ”

บนใบหน้าของจินเฟยปรากฏรอยยิ้มออกมา

รอจนสองพี่น้องออกจากบ้านไปแล้ว จินเหวยเฟิงก็อยากจะสวมเสื้อคลุมลองหนตามหลังทั้งคู่ไป

“คุณอย่าขยุกขยิกตรงหน้าฉัน” โจววินดันขามไปกลางโต๊ะ “อยู่เฉยๆ ไม่ได้ก็เอาขามไปล้างให้สะอาด”

“ผมแค่เป็นห่วงเสียวเฟย...” จินเหวยเฟิงเก็บโต๊ะไปพาลงมองนอกหน้าต่างอย่างเป็นกังวลไปพาลง “ตอนนี้เธอไม่สามารถรับความสะเทือนใจรุนแรงได้อีกแล้ว ถ้าออกไปแล้วพบเจอเรื่องอะไรเข้าอีกจะทำยังไงดี”

สถานะทางการเงินในครอบครัวนี้ไม่แย่ พวกเขาสองสามี

กรรยาบริหารกิจการชูเปอร์มาร์เก็ตหลายแห่ง ทั้งยังมีหุ้นในบริษัทที่ได้ผลประโยชน์ไม่เลวอีกแห่งหนึ่ง เพียงแต่ช่วงที่งานยุ่งก็ไม่ค่อยมีเวลาว่างอบรมลูกๆ เฝยเฝยเฉลียวลดและช่างเอาใจใส่ตั้งแต่เล็ก ผลการเรียนยอดเยี่ยม เป็นเด็กมีน้ำใจ และไม่เคยทำให้พวกเขาทุกข์ใจ ปกติเวลาไปงานประชุมผู้ปกครองที่โรงเรียน ไม่ว่าอาจารย์ท่านไหนพูดถึงเฝยเฝยของพวกเขาขึ้นมา ก็ล้วนแต่ชมกันไม่ขาดปาก

ใครก็คาดไม่ถึงว่าลูกสาวผู้ตามลมตามน้ำ¹ จะพบกับหายนะทางอารมณ์และความรู้สึกที่รุนแรงเช่นนี้ ต้องโทษที่ปกติพวกเขาเอาใจใส่ลูกสาวไม่มากพอ ไม่เช่นนั้นเรื่องราวจะพัฒนามาถึงขั้นนี้ได้ยังไง

“เสียวเฝยอยู่บ้านมาหลายเดือนแล้ว พวกเราขังเธอไว้ในบ้านตลอดไม่ได้หรอก” โจววินกัดฟัน “มันจะค่อยๆ ดีขึ้นล่ะ”

แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามา ทำให้ห้องนั่งเล่นที่รูดผ้ามานไว้ครึ่งหนึ่งแจ่มใสขึ้นมา

ตั้งแต่เลิกผลการเรียนของจินพั่วไม่ได้แย แต่เพราะจินเฝยโดดเด่นเกินไป คนรอบข้างเขาเกือบทั้งหมดจึงคิดว่าเขาสามารถทำได้ดีกว่านี้ ตอนที่เ็นโรคจูนิเบียว² เขาเคยเกลียดชังคนที่เอยถึงพี่สาวอย่างจินเฝยมาก จนกระทั่งเคยทะเลาะกับเธออยู่หลายครั้ง

“พ่อหนุ่ม ถึงแล้ว” คนขับรถหันหน้ากลับมามองจินพั่ว “อย่าลืมนรีวหัวดาวล่ะ”

“ขอบคุณครับ” จินพั่วดึงสติกลับมา และพบว่าพี่สาวลงจากรถ

¹ หมายถึง คนที่ดวงดี ทำอะไรล้วนราบรื่น ไม่มีอุปสรรคขัดขวาง

² หรือโรคเด็กม.2 มีที่มาจากพฤติกรรมที่มักเกิดในเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่พยายามค้นหาตัวเอง โดยทำตัวให้โดดเด่นและได้รับความสนใจ

ไปแล้ว ในมือยังถือกระเป๋าเดินทางของเขาเอาไว้ด้วย

“พี่!” จินพั่วรีบโผล่ตัวเข้าไป หากปล่อยให้รัฐมนตรีเข้าต้องโดน พวกเขาหัวเราะเยาะแน่ ที่ชายหนุ่มตัวโตอย่างเขากลับให้พี่สาวถือกระเป๋าเดินทางให้

“อย่าก่อกวนน่า ทำตัวดีๆ” จินเฟยยื่นมือไปลูบหน้าผากของ จินพั่ว ไม่ยอมให้เขาแย่งกระเป๋าเดินทางไป “นี่ไม่ได้หนักเสียหน่อย พี่สาวถือให้เอง”

จินพั่วหน้าแดง เมินหน้าไปทางอื่น “ผมไม่ใช่เด็กแล้วนะ”

“ไม่ว่าเจ้าอายุเท่าใด ก็ยังคงเป็นน้องชายในสายตาพี่สาว”

ได้ยินคำพูดประโยคนี้ จินพั่วก็นึกถึงการทะเลาะกันเมื่อหลายปีก่อนขึ้นมา ตอนนั้นเขาแฉดเสียงคำรามใส่จินเฟย ‘มีพี่สาวแบบพี่ ผมถึงได้ช่วยไปแปดชั่วโคตร!’

หลังจากนั้นพี่สาวก็ไม่เคยมาหาเขาที่มหาวิทยาลัยอีกเลย แน่หนอนว่าการทะเลาะกันอย่างดุเดือดนั้น หายที่สุดก็ค่อยๆ คลี่คลายลงภายใต้การแสดงท่าทีสงบนิ่งของพี่สาว

ล้อกระเป๋าเดินทางหมุนอยู่บนพื้นส่งเสียงดังกุกกัก จินพั่วเดินตามหลังจินเฟย ท่าทางซื่อๆ เหมือนนกกระทาตัวหนึ่ง

เมื่อมาถึงชั้นล่างของหอพัก จินเฟยก็ยื่นกระเป๋าเดินทางให้ จินพั่ว “หากสหายร่วมห้องของเจ้ามาถึงแล้ว ก็เรียกพวกเขาลงมาด้วย ข้าจะเลี้ยงข้าวพวกเจ้าเอง”

พูดจบเธอก็ถอนหายใจออกมา ห้องเล็กๆ แบบนี้ต้องให้เด็กหนุ่มแออัดกันถึงสี่คน ความเป็นอยู่ช่างยากลำบากโดยแท้

“อืม” จินพั่วเดินไปได้สองก้าวก็หันกลับมามองจินเฟย “พี่ที่รอผมอยู่ตรงนี้นะ อย่าเดินสะเปะสะปะล่ะ”

“วางใจเถอะ ถ้าเจ้ายังไม่ลงมา ข้าจะไม่ไปไหน” จินเผยยิ้มตาหยีมองจิ้นพัว เด็กผู้ชายปากไม่ตรงกับใจ เห็นอยู่ว่าพอต้องอยู่คนเดียวแล้วเขาหวาดกลัวมาก แต่กลับไม่ยอมรับความจริง

เมื่อมองสีหน้าท่าทางพี่สาว จิ้นพัวก็รู้ว่าเธอต้องเข้าใจอะไรผิดไปอีกแน่ๆ เขาสูดหายใจลึกหนึ่งเฮือก หันศีรษะแล้วก้าวยาวเดินขึ้นห้องพัก

รูมเมตทั้งสามคนของจิ้นพัวล้วนเป็นเพื่อนนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด พวกเขาถึงมหาวิทยาลัยตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เมื่อเห็นจิ้นพัวเข้ามาก็ทักทาย ชวนเขากินขนม

“ตอนกลางวันพวกนายมีนัดกินข้าวกับใครหรือยัง” จิ้นพัวเดินไปที่ระเบียงและมองลงไปข้างล่าง พี่สาวเขายังคงยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับแม้แต่ก้าวเดียว

เธอมีหน้าตางดงาม ผิวพรรณขาวผ่อง เมื่อยืนอยู่นอกประตูหอพักชาย ก็ทำให้ผู้ชายจำนวนไม่น้อยแอบมอง

จิ้นพัวขมวดคิ้ว ผู้ชายทุกคนล้วนเป็นหมาป่า ไม่มีหน้าไหนดีสักคน!

“ไม่มี” รูมเมตยิ้มอย่างมีเลศนัย “หรือว่านายมีแฟนแล้ว ตั้งใจจะแนะนำให้เราารู้จัก”

“คิดอะไรนะ!” จิ้นพัวกระแอมไอแห้งๆ “วันนี้พี่สาวฉันถือโอกาสมาเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยของพวกเรา ยังบอกว่าจะเลี้ยงข้าวพวกนาย ถ้าหากพวกนายไม่ออกไป...”

“ออกไปๆ!” พวกรูมเมตส่งเสียงหอนราวกับหมาป่าออกมา “พี่สาวเลี้ยงข้าว ต่อให้ต้องคลานก็ต้องคลานไปให้ได้ ไปๆๆ อย่าให้พี่สาวต้องรอนาน”

ทั้งสามโอบไหล่กันแล้วลากจินพั่วลงไปยังข้างล่าง ทันใดนั้นรุมเมตคนหนึ่งก็พุดออกมาเบา ๆ อย่างตื่นเต็น “รีบดูที่นอกประตู มีเทพธิดาอยู่องค์หนึ่ง”

“ฉันสามารถ...”

“สามารถกับผีนะสิ!” จินพั่วขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “หมาป่าอย่างพวกนายที่ถอนสายตากลับมาให้หมดเลยนะ นั่นพี่สาวฉัน!”

“น้องกรรยา นายถือสาไหมที่จะมีพี่เขยอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน”
“ไล่หัวไปเลย!”

จินเฟยเห็นจินพั่วกับเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันสามคนตีกัน เอ็ดอึงเดินออกมาจากประตูหอ บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นใจออกมา ดูเหมือนว่าน้องชายจะเข้ากับเพื่อนได้ไม่เลว

“สวัสดิ์ ฉันเป็นพี่สาวของจินพั่ว” จินเฟยยิ้มละไม “ขอบคุณพวกนายที่คอยดูแลเขาตอนอยู่หอ”

“ไม่เลยครับ ไม่เลย”

“ที่ไหนกันล่ะครับ ไม่ขนาดนั้นหรอก”

เมื่อที่รุมเมตยังหอนเป็นหมาป่ากันอยู่เลย พออยู่ต่อหน้าจินเฟย เสียงกลับเบาหวิวเหมือนนุง หน้าแดงหูแดง กระทั่งมือเท้าก็ไม่รู้ว่าควรจจะวางไว้ตรงไหน

เห็นท่าทางแบบนี้ของพวกเขา จินเฟยก็หัวเราะออกมาเบา ๆ

เด็กผู้ชายนี้แหละ มักจะเขินอายได้ง่าย ๆ เธอเข้าใจดี

พวกเขาเลือกร้านอาหารที่มีชื่อเสียงไม่เลวใกล้ ๆ มหาวิทยาลัย จินเฟยฟังเสียงหัวเราะจ้อแจของ เด็กหนุ่มทั้งสี่ หลังเอ่ยผลมโรงไป สองสามประโยคก็ถามไถ่เรื่องของจินพั่วในมหาวิทยาลัยออกมาได้อย่างรวดเร็ว

กินอาหารเสร็จ จินเผยซื้อผลไม้ให้พวกเขาเอากลับไปกิน

“เด็กผู้ชายต้องกินผลไม้มากๆ ดีต่อผิวพรรณ”

รุมเมตทั้งสามคนมองจินพั่วเงียบๆ คิดไม่ถึงว่าคนที่ปกปิดดูเหมือนจะไม่ค่อยเอาใจใส่ ส่วนตัวจะให้ความสำคัญกับการดูแลผิวพรรณขนาดนี้ ดูไม่ออกเลย ดูไม่ออกจริงๆ

เมื่อจ้องมองสายตาแปลกประหลาดของเหล่ารุมเมต ชื่อเสียงอันบริสุทธิ์ของจินพั่วก็ต้องกระโดดลงแม่น้ำเหลืองล้างมลทินแล้ว

“พวกนายก็ต้องกินให้มากๆ” จินเผยซื้อผลไม้ให้รุมเมตทั้งสามคนคนละชุด

“ขอบคุณครับพี่สาว” รุมเมตทั้งสามเห็นในมือจินเผยถือถุงใบใหญ่หลายใบก็เข้าไปช่วยเธอถือด้วยท่าทางที่เป็นสุภาพบุรุษอย่างยิ่ง

“ไม่ต้องจ่ะ” จินเผยไม่ยอมให้พวกเขาช่วย “ฉันถือเองดีแล้ว ลูกผู้หญิงอย่างฉันจะปล่อยให้เด็กผู้ชายอย่างพวกนายถือของพวกนี้ได้ยังไง”

รุมเมตทั้งสามหันหน้าไปมองจินพั่ว พี่สาวสวยขนาดนี้ ในฐานะน้องชายจะทำใจปล่อยให้เธอถือของหนักได้ลงคอเชียวหรือ

จินพั่วแสร้งทำเป็นไม่เห็นสายตาประณามหยามเหยียดของเพื่อนร่วมห้อง กุมใบหน้าเงียบๆ เขาเกรงว่าถ้ายืนกรานถือถุงพวกนั้นเอง พี่สาวก็จะพูดว่า ‘ผู้ชายนั้นเปราะบาง’ ‘ผู้หญิงต้องดูแลชายหนุ่มผู้อ่อนแอ’ อะไรทำนองนี้เสียมากกว่า

รุมเมตทั้งสามคาดไม่ถึงว่าจินพั่วจะไม่แฉความจริงๆ พอมองจินเผยที่เดินอยู่ข้างหน้า สายตาหยามเหยียดของพวกเขาก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

เมื่อกลับมาถึงมหาวิทยาลัย จินพั่วและพวกรุมเมตก็พาจินเผยไปเยี่ยมชมมหาวิทยาลัย พวกเขายังเดินไปได้ไม่ไกล จินเผยก็ได้ยิน

ใครบางคนเรียกเธอ

“พี่จินเฟย” เด็กสาววัยรุ่นสวมชุดเดรสเดินมาตรงหน้าจินเฟย พร้อมกับมองจินฟัวที่เดินมาอยู่ข้างๆ อีกฝ่าย “พี่สบายดีไหม”

จินเฟยมองเธอโดยไม่พูดไม่จา

เด็กสาวเห็นจินเฟยไม่สนใจตนเองก็ก้มศีรษะลงกล่าวเบาๆ “ฉันรู้ว่าพี่ตำหนิฉันอยู่ในใจ แต่...แต่...”

“จินเฟย” ผู้ชายสวมเสื้อเชิ้ตผูกเนกไทคนหนึ่งก้าวเร็วๆ เข้ามา เอื้อมจับมือของเด็กสาวไว้ “เรื่องในอดีตพวกนั้นไม่เกี่ยวกับเสียสละ ฉันกับเธอหมั่นกันแล้ว รอเสียสละเรียนจบ ฉันก็จะแต่งงานกับเธอ...”

“พวกเราไม่คุยกับชายโหดหญิงชั่ว ไป!” เมื่อจินฟัวมองเห็น ชายโหดหญิงชั่วคู่นี้ ก็ดึงจินเฟยและคิดจะเดินจากไปทันที

จินเฟยรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ดูคุ้นตาอยู่เล็กน้อย คล้ายกับ...ในข่าว ชุบชิบ คนคนนั้นที่เคยมีคนรักเก่าแปดคน ชายเหละเหละไร้จรรยา ชื่ออะไรนะ

ช่างเถอะ จำไม่ได้จริงๆ

เธอเอียงศีรษะมองเด็กสาวในชุดเดรสที่กำลังกัดมูมปากน้อยนิดตา จ๋ำน้าคนนั้น จินเฟยขมวดคิ้วเล็กน้อย “เธอเป็นผู้หญิง เวลาพูดจา ทำท่ากระบิดกระบวนแบบนี้ไม่อายบ้างหรือไง”

หรือว่า...

เธอหน้าเปลี่ยนสีพร้อมกับถอยหลังออกมาก้าวใหญ่ “ฉันไม่สนใจผู้หญิง”

ในฐานะอ่องผู้ส่งางาม ถูกชายหญิงทั้งซราทั้งเยาว์วัยขมชอบ ผู้คนนับไม่ถ้วนหลงใหล ช่างกดดันมากจริงๆ

การก้าวถอยหลัง ของจินเฟยนั้นแสดงให้เห็นความหวาดหวั่นอย่างชัดเจน

เด็กสาวที่สวมชุดเดรสคิดว่าตัวเองพังผิดไป ตกตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ “พี่...พูดอะไรนะ”

“ฉันบอกว่าเธอเป็นผู้หญิงก็ควรมีลักษณะท่าทางของผู้หญิง” จินเฟยเอนลำตัวไปด้านหลังเล็กน้อย บนใบหน้าเหมือนมีอักษรตัวใหญ่แปะไว้ว่า ‘อย่ามาใกล้ฉัน’ “เธออยู่ให้ห่างฉันหน่อย”

“จินเฟย...” เชี่ยหลี่ชู่ทนฟังต่อไม่ได้ “ไม่ว่ายังไงเธอก็เป็นเทพธิดาของมหาวิทยาลัยดีๆ เลิกกันด้วยดีไม่ได้เหรอ ไม่ต้องทำให้เรื่องมันวุ่นวายจนดูน่าเกลียดแบบนี้”

“ผู้หญิงกำลังพูด ผู้ชายล้าสมัยอย่างนายพูดแทรกเข้ามาได้เหรอ!” จินเฟยไม่เพียงไม่ใช้หญิงเสเพลที่รักหยกถนอมบุปผาเจ้าชู้ไม่เลือกหน้าพรค์นั้น แต่ยังมีแนวคิดหญิงเป็นใหญ่ด้วย “เป็นผู้ชายเสียเปล่า ไม่ปลูกฝังคุณธรรมทางใจ ไม่ระวังการกระทำทางกาย มีคุณสมบัติอะไรมาพูดกับฉัน”

หญิงสาวที่สวมชุดเดรสจ้องมองจินเฟยด้วยดวงตาเบิกกว้าง

ราวกับว่าเธอกล่าวคำพูดอะไรที่รุนแรงน่ากลัวอยู่

เมื่อเห็นนั่นตาแวววาวของสาวน้อยผู้กระบิดกระบวนยังจ้องมองตนเอง จินเฟยจึงถอยหลังอีกหนึ่งก้าว เธอไม่สนใจผู้หญิงจริงๆ

“พี่จินเฟย พี่พูดอะไรนะ” เมื่อเด็กสาวที่สวมชุดเดรสหันไปเห็นสีหน้าของเซี่ยหลี่ซู่ไม่น่ามองขึ้นเรื่อยๆ จึงรีบกล่าว “พวกพี่อย่าทะเลาะจนต้องแตกคอกันเพราะฉันเลยนะคะ”

เธอรีบร้อนคลีคลายบรรยากาศสิ้นไม่เข้าคายไม่ออกนี้ แต่ตอนนั้นเองสั่นรอนเท้าสั่นสูงก็ติดเข้าไปในรอยแตกของอิฐบนพื้น เธอร้องเสียงดังออกมาด้วยความตกใจเมื่อเกือบล้มลงไป

“ระวัง” จินเฟยยื่นมือออกไปคว้าเอวของเด็กสาว ประคองเธอเอาไว้

เด็กสาวมองภายนอกรูปร่างเล็กแบบบาง ทว่าน้ำหนักกลับไม่น้อย รอให้เธอยืนได้มั่นคงแล้ว จินเฟยก็อยากจะปล่อยตัวเธอจนแทบทนไม่ไหว

จินเฟยสงสัยว่าฝ่ายตรงข้ามตั้งใจไต่เข้าอ้อมกอดของเธอ

“อะ...ขอบคุณค่ะ” เด็กสาวหน้าแดงเล็กน้อย แอบชำเลื่องมองจินเฟย เมื่อก็ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ระวัง ชนเข้ากับหน้าอกของจินเฟย โดยบังเอิญ ทั้งยังได้กลิ่นหอมจางๆ จากร่างกายอีกฝ่ายด้วย

สายตาแบบนี้ สายตาแบบนี้ละ!

จินเฟยพลันรู้สึกเสียใจภายหลังเอามากๆ เธอไม่ควรยื่นมือไปประคองอีกฝ่าย

“ฉัน...”

“เธอไม่ต้องพูดแล้ว” จินเฟยกล่าวว่าฝ่ายตรงข้ามจะสาธยายความเลื่อมใสศรัทธาอะไรทำนองนั้นออกมา “ไม่ต้องคิดมาก ฉันเต็มใจ

ช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงฉันก็ช่วยทั้งนั้น”

กล่าวจบเธอก็ไม่รอให้เด็กสาวเอ่ยปาก ทันทันหลังเดินจากไป

จินเผยยิ่งเดินยิ่งเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเรื่อย ๆ เธอหวังว่าจะอยู่ให้ห่างสองคนนั้นให้ไกลที่สุด

“พี่...” จินพัวจิตใจไม่สงบมองจินเผยอย่างหวาดหวั่น ท่าทางแบบนี้ของพี่สาวเขาเกิดจากจำเขี้ยวหลี่ซู่ซายสารเลวคนนั้นไม่ได้จริง ๆ หรือว่าตัดใจจากเขาไม่ได้กันแน่

“เดินเร็วหน่อย อย่าให้เธอตามมาได้” จินเผยก้าวขาเรียวยาวเป็นระวิง จนกระทั่งมองไม่เห็นเงาของเด็กสาวถึงผ่นอลมหายใจโล่งอก

“ยัยดอกบัวขาว¹แบบหลินเสี่ยวเสี่ยวนั้น พี่จะช่วยเธอทำไม” จินพัวคิดไม่ถึงว่าจินเผยจะวิ่งเร็วขนาดนี้ เขาเร่งตามมาตลอดทางจนหอบแฮก “จัดการกับชายโหดหญิงชั่วแบบนี้ ตบหน้าพวกเขาไปตรง ๆ เลยก็พอแล้ว”

“นายไม่เข้าใจ” จินเผยสีหน้าเคร่งขรึม “ฉันสงสัยว่าผู้หญิงคนนั้นมีเจตนาร้ายแอบแฝง”

“แหงอยู่แล้วว่าเธอมีเจตนาร้ายแอบแฝง...”

“ฉันสงสัยว่าเธอจะปรารถนาในเรื่องร่างของฉัน” จินเผยถอนหายใจ “แต่ฉันเป็นหญิงแท้ ชอบผู้ชายเท่านั้น”

“หา?” จินพัวรู้สึกว่าการป่วยของพี่สาวแม้จะซับซ้อนไปหน่อยแต่ไม่คิดว่าจะมีอาการหลงตัวเองด้วย

“พี่คิดมากเกินไปหรือเปล่า” จินพัวแย้งเบา ๆ “ที่จริงเขี้ยวหลี่ซู่

¹ เป็นคำสแลงในอินเทอร์เน็ต หมายถึง คนที่มองดูแล้วใส่ออร์บิสซูร์สูงส่ง แต่ที่จริงจิตใจต่ำมืด มีความคิดไม่ดีซุกซ่อนอยู่

คนนั้น...เป็นแฟนเก่าของพี่ ระหว่างที่เขาคบอยู่กับพี่ ก็เริ่มมีอะไร
คลุมเครือกับยัยดอกบัวขาวนั้น”

ต่อมายังโวยวายว่าเป็นรักแท้อะไรนั้นอีก แต่เรื่องพวกนั้น
น่ารังเกียจเกินไป จินพั่วไม่อยากเล่าให้จินฝ่ายฟัง

“แฟนเก่า ผู้ชายใจง่ายสำส่อนคนนี้น่ะเหรอ” จินฝ่ายไม่ปิดบัง
ความรังเกียจของตัวเองแม้แต่น้อย “เป็นไปไม่ได้ ฉันจะไปตกหลุมรัก
ผู้ชายแบบนั้นได้อย่างไร”

“ใช่ ผมก็คิดว่าหญิงสาวแสนสวยแบบพี่สาว เป็นไปไม่ได้ที่จะ
ชอบพอผู้ชายโลเลพรรคนั้น” รুমเมตหมายเลขหนึ่งเจตนามองข้าม
คำว่า‘ใจง่ายสำส่อน’แล้วเข้ามาประจบประแจงจินฝ่าย

จินพั่ว ‘ใครเป็นน้องชายตัวจริงกันแน่’

จินฝ่ายยิ้มอย่างพอใจ สหายร่วมห้องพวกนี้ของน้องชายช่าง
น่าเอ็นดูจริงๆ

“พี่สาวฯ” รুমเมตหมายเลขสองเข้ามาใกล้ๆ “ผมแอดวีแชต
ของพี่ได้ไหม หลังจากนั้นถ้าจินพั่วกล้าโดดเรียน ผมจะรายงานพี่เอง”

จินพั่วหันไปมองรุมเมต ทำตัวเหมือนสุนัขแบบนี้จะดีเหรอ

“ได้สิ” จินฝ่ายล้วงมือถือออกมา เพิ่มรุมเมตหมายเลขสอง
เป็นเพื่อน

“ผมด้วยฯ” รุมเมตอีกสองคนรีบเข้าไป “พี่สาว พวกเราก็คะ
ช่วยพี่จับตาดูจินพั่วอย่างดีเหมือนกัน”

พี่น้องนับเป็นอะไร ขอเพียงได้แอดวีแชตของเทพธิดา พวกเขา
ก็สามารถขายพี่น้องได้ทันที

“พี่สาว ผมมองผู้หญิงคนเมื่อกี้แล้ว เหมือนเธอเข้าใกล้พี่เพราะ
มีจุดประสงค์นะ”

“ใช่ สภาพลังคมทุกวันนี้ สำหรับผู้หญิงที่สวยงามดังเทพธิดาแบบพี่
ไม่ว่าจะชายหรือหญิงก็วางแผนชั่วได้ทั้งนั้น”

“พี่สาวต้องระวังตัวให้มากนะ”

จินพั้ว “...”

เลียเลีย เลียกันให้เต็มที่

แต่ละคน เพื่อเอาใจสาวงาม ยังมีศักดิ์ศรีกันอยู่ไหม

ในฐานะน้องชายของเจ้าทุกข์ จินพั้วฟังคำพูดประจบประแจง
เหล่านี้แล้วอับอายถึงขั้นใช้นิ้วเท้าจิกพื้น แต่เมื่อมองไปที่พี่สาวของเขา
เธอไม่เพียงแค่มองกระดากอาย ใบหน้ากลับยังปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ
ออกมาด้วย รวากับคำพูดที่รู้มเมตไม่ก็คนของเขาเท่านั้นเป็นความจริง

ฝ่ายหนึ่งกล้าประจบ ฝ่ายหนึ่งก็กล้าเชื่อ

หมดกัน

หลังเกิดเรื่องของหลินเสี่ยวเสี่ยวและเซี่ยหลินชู่ จินพั้วก็รู้สึกไม่สบายใจ
อยู่บ้าง แต่จินฝ่ายกลับสบายอกสบายใจอย่างยิ่ง เมื่อเธอเยี่ยมชม
มหาวิทยาลัยเสรีจี้ก็เดินกลับหอบหิ้วกับพวกจินพั้ว

“อยู่ข้างนอกต้องดูแลร่างกายให้ดี ๆ

“อย่ากินของเผ็ดของเย็น มันไม่ดีต่อสุขภาพ

“ถ้ามีคนกล้ารังแกนาย ต้องโทร.บอกฉันนะ”

หลังจากฟังจินฝ่ายจู้จี้ไม่หยุด จินพั้วจึงพยักหน้าช้าๆ “รู้แล้ว
ครับ รู้แล้ว”

“เออละ” จินฝ่ายยื่นมือออกไปลูบศีรษะของจินพั้ว น้ำเสียง
อ่อนโยน “กลับหอเถอะ”

จินพั้วเดินไปทางประตูใหญ่ของหอพักได้สองก้าว หันกลับมา

ก็ยังคงเห็นพี่สาวยืนอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าเพราะอะไร จู่ๆ ใจก็อ่อนยวบขึ้นมาเฉยๆ “พี่”

“หืม” จิน फैยยิ้มให้เขา

“ไม่มีอะไร” จินพั่วทำหน้าที่อดอ้อยสองวินาที “พื่ออยู่บ้านดูแลตัวเองดี ๆ ละ”

“วางใจเถอะ” จิน फैยส่งเสียงหัวเราะออกมา “ลูกผู้หญิงอย่างฉันจะดูแลตัวเองดี ๆ ไม่เป็นเชียวหรือ”

พื่ออย่าพูดเลยจะดีกว่า ทันทีที่พูดก็ทำเอาผมปวดหัว

หลังกลับมาถึงห้อง จินพั่วก็เห็นรูมเมตทั้งสามจู่ๆ เปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นขึ้นมา ซงซามาเลิร์ฟให้ เขาทำเป็นมองนิสัยทะเยอทะยานอันชั่วร้ายเหมือนหมาป่าของพวกเขาไม่ออก

อูย! ผู้ชายเจ้าชู้ ไม่มีหน้าไหนดีสักคน

ชั่วโมงเร่งด่วนอย่างการกลับมารายงานตัวที่มหาวิทยาลัยเรียกรถได้ไม่ง่ายเลย จิน फैยยืนอยู่หน้าประตูทางเข้าของมหาวิทยาลัย เห็นจำนวนคนที่ต่อคิวในจอแสดงผลของแอปพลิเคชันเรียกรถแล้วก็ถอนใจอยู่เงียบ ๆ

ท่านอ๋องซีม้าเป็นแต่ขับรถไม่เป็น ทว่าในสังคมยุคใหม่กลับตกที่นั่งลำบาก เธอต้องเรียนขับรถให้เป็นถึงจะดีหน่อย

หญิงสาวที่แสวงหาความก้าวหน้าย่อมไม่หวาดหวั่นต่อความยากลำบาก

รออยู่หน้าประตูทางเข้ามหาวิทยาลัยได้พักหนึ่งก็มีเด็กหนุ่มหลายคนมาขอไอดีวีแชตของเธอ จิน फैยปฏิเสธไปทั้งหมด

เด็กหนุ่มสมัยนี้เป็นอะไรกันไปหมด ไม่ล่ำรวมสักนิด

ป็น ๆ

รถคันหนึ่งหยุดลงตรงหน้าจินเฟย หน้าต่างรถเลื่อนลง เผยให้เห็นใบหน้าของเซี่ยหลี่ชู่

จินเฟยขมวดคิ้วน้อย ๆ พลังถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว

“ขึ้นรถ” น้ำเสียงของเซี่ยหลี่ชู่เย็นชาอยู่บ้าง

หญิงโสดกับชายที่ยังไม่ได้แต่งงาน จะขึ้นรถอะไรกัน

จินเฟยชำเลื่องมองเซี่ยหลี่ชู่อย่างระแวง หรือผู้ชายคนนี้จะล่อลวงเธอ

“อย่ามาลั่นเปลืองสมองอันน้อยนิดของนายกับฉันเลย” จินเฟยไม่อยากจะปล่อยให้เรื่องรักใคร่ไร้สาระแบบนี้ยืดเยื้อต่อไป “ผู้ชายประเภทนายฉันเจอมาเยอะแล้ว คุณโมโหว่าไม่ยึดติด แต่ความจริงแล้วเหลวไหล ไม่เจียมตัว ผู้หญิงชาติตระกูลดีอย่างฉัน เป็นไปไม่ได้ที่จะชอบผู้ชายอย่างนาย นายตัดใจซะเถอะ”

“สมองของเรามีปัญหาหรือไง” เซี่ยหลี่ชู่สงสัยว่าจินเฟยตั้งใจทำให้เขาอับอายขายหน้า

สมัยนั้นตอนที่เพิ่งเจอจินเฟย เซี่ยหลี่ชู่ยังคิดไปว่าได้พบเทพเซียน จินเฟยเก่งกาจ หน้าตาสะสวย กิริยาโดดเด่น เพื่อนนักศึกษาชายนับไม่ถ้วนยกย่องว่าเป็นเทพธิดา มีแฟนสาวเช่นนี้ สำหรับผู้ชายจำนวนมากนั้นถือเป็นความสำเร็จอันยอดเยี่ยม

แต่พอคบกันนานเข้า เขากลับพบว่า แม้จินเฟยจะดีเลิศในทุก ๆ ด้าน แต่กลับน่าเบื่อกวักว้างตัวบริสุทธิ์สูงส่งจนจืดชืด เหมือนงานศิลปะราคาแพงที่จัดวางอยู่ในบ้าน ดูดีนะใช่ แต่มองนานเข้ากลับไม่มีความรู้สึกสดใหม่

ตรงข้ามกับหลินเสี่ยวเสี่ยวที่มีชีวิตชีวาและน่ารัก แม้เทียบ

จินเฟยไม่ได้สักด้าน แต่กลับทำให้เขารู้สึกใจเต้น

“ซี” จินเฟยคร้านจะได้เตียงกับผู้ชายอยู่ข้างถนน แบบนี้จะทำให้เธอดูไร้หัวใจ และทำลายภาพลักษณ์ท่านอ๋องของเธอ

เซี่ยหลี่ซู่พบว่า จินเฟยเพียงปรายตามองตนเองแล้วหันกายเดินจากไป

นั่นเป็นสายตาแบบไหนกัน

พนักงานเก็บขยะมองขยะบนพื้นด้วยสายตาแบบไหน สายตาที่จินเฟยมองเขาก็เป็นแบบนั้น

เซี่ยหลี่ซู่รู้สึกเหมือนถูกดูหมิ่น แต่เขาไม่อาจลงจากรถไปได้เตียงกับจินเฟยได้ ความโมโหพุ่งขึ้นมาอุดตันอยู่ที่หน้าอก อัดอั้นจนรู้สึกแสบถึงขีดสุด

ไกลออกไปในซอกมุมหนึ่ง มีผู้ชายสวมหมวกเก็บผมมันเยิ้ม สบตเสียดำออกมาหนึ่งประโยค “พวกลูกเศรษฐีนี้เยี่ยมจริง ๆ เลย ก่อนหน้านั้นเพิ่งพาคู่หมั้นไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัย กินข้าวกลางวันด้วยกัน หันมาอีกทีก็มาทำตัวเจ้าชู้จับผู้หญิงอยู่ข้างถนน”

แต่เมื่อเห็นเด็กสาวปฎิเสธเซี่ยหลี่ซู่ที่ชวนคุย ชายสวมหมวกเก็บก็แอบสะใจเล็กน้อย มีเงินขั้บรทหฐแล้วยังไงละ ก็ยังมีผู้หญิงดูถูกไม่ใช่หรือไง

ตอนนี้มีชาวเน็ตที่กำลังเบื่อบางคนชอบดูคนรวยชายหน้าหรือไม่กี่โชคร้ายเป็นที่สุด เดิมทีเขาอยากถ่ายข่าวฉาวของแฟนสาว ดาราหนุ่มที่กำลังมีกระแสในวงการบันเทิงบางคน คิดไม่ถึงว่าจะถ่ายข่าวซุบซิบของทายาทตระกูลเซี่ยมาได้

ไม่ว่าหัวข่าวซุบซิบนี้จะสร้างกระแสให้พวกเขาได้บ้าง

ชายสวมหมวกเก็บครุ่นคิด และส่งคลิปวิดีโอส่วนนี้ไปให้หัวหน้ากองบรรณาธิการ

เขาคิดหัวข้อได้แล้ว ใช้ชื่อว่า [คาสโนวาทายาทเศรษฐกิจสาวแต่หน้าแหกอย่างจัง น่าสงสารคู่หมั้นผู้อ่อนหวานที่มอบหัวใจให้ผิดคน]

เมื่อเรียกรถจากในแอปไม่ได้ จินเผยจึงเดินไปเรื่อย ๆ เสียเลย

ด้านนอกของเกือบทุกมหาวิทยาลัยล้วนมีถนนสายเล็ก ๆ ที่ขายของกินเล่น จินเผยเดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาจนมาถึงถนนสายนี้เข้าโดยบังเอิญ เมื่อได้กลิ่นหอมกรุ่นของขนมกินเล่นอยู่บนถนน จินเผยก็ใจเต้นขึ้นมาเล็กน้อย

อดทนไว้ อ๋องผู้สูงส่งจะกินอาหารร้านข้างทางได้อย่างไร!

“จินเผย” ชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังปิ้งย่างอาหารเสียบไม้อยู่เงยหน้าขึ้นมองจินเผย เขาจ้องเธออยู่หลายวินาที หลังจากแน่ใจว่าจำคนไม่ผิดก็ยกยิ้มที่แฝงด้วยความหมายไม่ชัดเจนออกมา “ได้ยินมาว่าเธอมีแฟนหนุ่มที่ร่ำรวยมากคนหนึ่ง แถมยังเตรียมตัวจะแต่งงานด้วยนี่”

จินเผยจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ผู้ชายคนนี้รู้จักเธออย่างนั้นหรือ เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวที่หมองจนค่อนข้างเหลืองตัวหนึ่งบนเสื้อมีคราบน้ำมันเปื้อนอยู่ไม่น้อย เขมาค้นล่อยเป็นเกลียวอยู่รอบ ๆ รถมจนทั่วทั้งตัวของเขามันเยิ้ม

“ไม่มีเรื่องแบบนั้นนะ” จินเผยเห็นว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่ชายหนุ่มคนหนึ่งอย่างเขาจะทำการค้าขายเล็กๆ อยู่ข้างนอกเพียงลำพัง จึงซื้อผักย่างเสียบไม้มาสองสามไม้ และถือไว้ในมือโดยไม่ได้กิน

เมื่อผู้ชายคนนั้นเห็นเธอมีท่าทางไล่ใจการค้าขายของตน เดิมที

จากที่คิดจะพูดเหน็บแนมสักสองสามประโยคก็กลับพูดไม่ออก

เขาเป็นเพื่อนนักเรียนสมัยมัธยมปลายของจินเฟย ตอนนั้นในโรงเรียนมีเด็กผู้ชายจำนวนไม่น้อยแอบรักเธอ แม้แต่เขาเองก็เคยเพื่อฝันว่าได้เป็นแฟนของจินเฟย เมื่อสองปีก่อน มีคนพูดในกลุ่มศิษย์เก่าของโรงเรียนว่าจินเฟยมีแฟนร่ำรวยมากคนหนึ่ง เขายังคิดว่าผู้หญิงสวยๆ ล้วนชอบผู้ชายร่ำรวยตามคาด

ก่อนหน้านี้ก็มีอีกคนพูดว่า แฟนหนุ่มผู้ร่ำรวยของจินเฟย สลัดเธอทิ้ง

เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งเคยถูกจินเฟยปฏิเสธคำสารภาพรัก จึงยินดีในเคราะห์เคราะห์ของผู้อื่น บอกว่าผู้หญิงที่เทตุนบูชาเงินทองถูกคนสลัดทิ้งก็สมน้ำหน้าแล้ว

ตอนนั้นเขาก็เห็นด้วยอยู่บ้างกับคำพูดประเภทนี้ แต่เมื่อเห็นจินเฟยยืนอยู่ต่อหน้า ตอนที่เธอยิ้มออกมาดังดอกไม้ ความคิดของเขาก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง

ซี ผู้หญิงบูชาเงินอะไร เทพธิดาจะกลายเป็นผู้หญิงบูชาเงินไฉนได้ยังไฉ่ ความผิดพลาดมีนับพันนับหมื่น แต่เทพธิดาไม่มีทางผิด

ต้องเป็นความผิดของชายชั่วคนนั้นแน่!

มีเทพธิดาแต่กลับไม่รักไม่ทะนุถนอม ดวงตาของชายช้วนนั้นถูกหมุ่เลีย² เข้าไปแล้ว

² ในบริบทวัฒนธรรมจีน หมู่อือเป็นสัตว์ชั้นต่ำที่โง่และสกปรก จึงมักถูกนำมาเปรียบเปรยในเชิงลบเสมอ

เมื่อจินเผยบอกลาชายหนุ่ม ที่อ้างว่าเป็นเพื่อนนักเรียนมัธยมปลายของเธอ ฝ่ายตรงข้ามก็ยึดเนื้อแกะย่างไม้หนึ่งใส่มือเธออย่างกระตือรือร้น

“เครื่องปรุงเนื้ออย่างเป็นสูตรลับของบ้านเรา รสชาติอร่อยสุดๆเลยนะ” เพื่อนนักเรียนยิ้มออกมา หยิบผ้าเช็ดมือออกมาเช็ดมือไม่ให้หุดดูเหมือนจะเขินอายและคาดหวังอยู่เล็กน้อย

จินเผยคิดว่าถ้าเธอไม่รับเนื้อแกะย่างนั้น ฝ่ายตรงข้ามอาจจะร้องไห้ออกมากลางถนน

จินเผยผู้รักประชาชนดังลูกหลานได้แต่ถือเนื้อแกะย่างไว้ในมือนั่งลงบนม้านั่งตัวเล็กข้างแผงขายเนื้ออย่างและเริ่มกิน

พูดตามตรง เครื่องปรุงสูตรลับของบ้านเพื่อนเค็มไปหน่อย แต่จินเผยหันไปเห็นเขายังคงแอบมองตนเอง จึงก้มหน้าแตะเนื้ออย่างต่อเนื่องต่อไป

เทพธิดาก็คือเทพธิดา แม้ว่าจะนั่งกินเนื้ออย่างอยู่ที่แผงลอยข้างถนน ก็สามารถกินด้วยท่าทางแบบเทพธิดา

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ผู้คนออกมากินข้าว บวกกับอากาศที่ค่อนข้างร้อน นักศึกษาบนถนนสายของกินเล่นจึงไม่นับว่ามาก เพื่อนนักเรียน

ไม่ต้องดูแลลูกค้า จึงมีโอกาสดูคุยกับจินเฟยมากขึ้น

“เธอเรียนเก่งแบบนี้ไม่เหมือนกับฉัน พอจบมัธยมปลายฉันก็ไม่ได้เรียนต่อแล้ว” เพื่อนนักเรียนดันกระดากหูไปตรงหน้าจินเฟย “ปีนี้จะสอบเข้าเรียนจบแล้ว ต่อไปวางแผนจะเรียนต่อปริญญาโท หรือว่าเข้าทำงานล่ะ”

การเคลื่อนไหวของจินเฟยตอนหยิบกระดากหูซู่ซู่ซู่ซู่ก้องเล็กน้อย การหาช่องทางดำเนินชีวิตแท้จริงแล้วสำคัญมาก หญิงสาวผู้สง่าผ่าเผยอย่างเธอ ไม่สามารถอยู่บ้านทั้งวันให้พ่อแม่เลี้ยงดูไปตลอด

แม้แต่เด็กหนุ่มอย่างอีกฝ่ายยังมีช่องทางทำมาหากินแล้ว ตัวเธอจะด้อยกว่าผู้ชายไม่ได้

“ขอบคุณมากที่เตือน” จินเฟยขอบคุณเพื่อนนักเรียนมัธยมปลายเพื่อนนักเรียนงงงัน เขาเตือนอะไร

รอกะทั้งจินเฟยจากไป เพื่อนนักเรียนก็เปิดกลุ่มแชตศิษย์เก่าของโรงเรียนขึ้นมา เวลานี้ประจวบเหมาะกับการที่มีคนกำลังหัวเราะเยาะเรื่องที่จินเฟยถูกทายาทเศรษฐีสลัดทิ้งพอดี

เพื่อนนักเรียนเพิ่งได้พูดคุยกับเทพธิดา เวลานี้กำลังฮึกเหิมจะยอมให้คนอื่นมาใส่ร้ายป้ายสีเทพธิดาได้อย่างไร เขาถกแขนเสื้อขึ้นและโถมตีกลับไปทันที

[เลิกกับทายาทเศรษฐีขายหน้าด้วยเธอ ชีวิตหมาโสตัยี่สิบกว่าปีของนาย แม้แต่โอกาสจะถูกคนสลัดทิ้งก็ยังมี ไม่ใช่ว่าสมควรไปตายหรือกระะ!]

[ต่อให้เทพธิดาจะเลิกกับใคร เธอก็ยังคงเป็นเทพธิดา ไม่เหมือนกับคนประเภทนาย ภูตผีปีศาจที่ไม่รู้ว่าทะลุออกมาจากยอดเขาไหน

ต่อให้หมีหรือไม่มีคนต้องการก็ล้วนเป็นภูตผีปีศาจ ปล่อยไว้ในไซอิ๋วก็มีค่า แค่นี้ก็คุ้มไปเสียแล้วใช้คราดตีตายเท่านั้น!]

ปกติเมื่อเพื่อนนักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายก็จะชอบเข้าไปถกเถียงในโลกออนไลน์อยู่แล้ว พออยู่ในกลุ่มศิษย์เก่าจึงทิ้งคุ้ยโว้ทั้งเถียงแก่งอย่างยิ่ง

[ฉันเป็นสุนัขชอบเลีย¹ แล้วทำไม ฉันชอบ ฉันเต็มใจ ตัวอักษรนี้ชี้เรียนอย่างนายมีสิทธิ์มาวิจารณ์ด้วยหรือไง!]

สุนัขชอบเลียแล้วทำไม อย่างน้อยเขาก็เลียจนได้วีแชตของ เทพธิดา ถือเป็นชัยชนะของสุนัขชอบเลียก็แล้วกันนะ

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา คลิปวิดีโอของทนายทศวรรษที่ชวนสาวคุยจนถูกฉีกหน้าอย่างน่าสมเพชหน้าประตูทางเข้ามหาวิทยาลัย ก็ถูกโพสต์ลงบนเว็บไซต์ข่าวใหญ่

เว็บไซต์ได้เซนเซอร์ปิดหน้าของ ‘ทนายทศวรรษ’ และ ‘เทพธิดา’ เอาไว้ ทว่ากลับเขียนระบุในบทความอย่างชัดเจนว่า นี่คือคุณชายตระกูลร่ำรวยบางท่านที่เพิ่งจะหมั้นหมายกับซินเดอเรลลา

เชื้อหล่ชูหน้าตาดี ฐานะการเงินของครอบครัวก็ร่ำรวยมาก ทั้งยังเคยคบกับดาราสาวสวยในวงการบันเทิง ดังนั้นจึงได้รับความนิยมอยู่บ้างในโลกออนไลน์ คลิปนี้แม้จะเซนเซอร์ใบหน้าและป้ายทะเบียนรถเอาไว้ ทว่าคลิปเพิ่งจะเผยแพร่ออกมา ชาวเน็ตก็จำได้ทันทีว่าทนายทศวรรษคนนี้คือใคร

งานเลี้ยงฉลองการหมั้นสุดหรูของคุณชายตระกูลร่ำรวยกับ

¹ หมายถึง คนที่ชอบประจบประแจงผู้อื่น

ซินเดอเรลลา เคยทำให้ชาวเน็ตนับไม่ถ้วนทอดถอนใจว่าเรื่องราวในนิทานสำหรับเด็กกลายเป็นจริงแล้ว แต่พอเรื่องที่เชื้อหลี่จู๊บสาวอยู่หน้าประตูทางเข้ามหาวิทยาลัยของคู่มั่นแพร่ออกมา เหล่าชาวเน็ตต่างพากันเศร้าสลด และแล้วผู้ชายร่ำรวยก็ไม่มีทางรักเดียวใจเดียวเหมือนที่คิดเอาไว้เลย

ช่วงเวลานี้ยังมีนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตู้ออกมาแจว่าเดิมทีเชื้อหลี่จู๊บกับเทพธิดาของมหาวิทยาลัยพวกเขา เทพธิดารูปร่างดีหน้าตาดี ทั้งยังเรียนเก่ง ในสมัยนั้น เพื่อที่จะจีบเทพธิดาให้ติดเชื้อหลี่จู๊ต้องสิ้นเปลืองความคิดและกำลังกายไปไม่น้อย

ใครจะไปคาดคิดว่าช่วงเวลาเชื้อหลี่จู๊กำลังคบอยู่กับเทพธิดา เขายังคบกับสาวน้อยนอกมหาวิทยาลัยจนกลายเป็นรักแท้

อย่างไรก็ตามนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ตูกลับไม่ได้เปิดเผยรูปภาพของเทพธิดาออกมา เพียงแค่ใช้ประโยคหนึ่งเทพธิดาล้ำค่ากว่าซินเดอเรลลาสิบคน บรรยายความงดงามของเธอ

ชาวเน็ต 1 [คุณชายตระกูลเศรษฐีทอดทิ้งแฟนสาวระดับเทพธิดา เอาชนะอุปสรรคต่างๆ ร่วมกับหวานใจผู้นำรักและไร้เดียงสาจนกลายเป็นรักแท้ จัดงานเลี้ยงฉลองการหมั้นหรืออาจจะงานแต่งงานอันยิ่งใหญ่กับเธอ นี่เป็นฉากคลาสสิกของนิยายโรแมนติคหลายๆ เรื่องไม่ใช่เหรอ]

ชาวเน็ต 2 [แต่ในเรื่องเขียนแค่เจ้าชายกับซินเดอเรลลาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ไม่ได้บอกว่าหลังงานเลี้ยงฉลองการหมั้นสุดหรู เจ้าชายจะมาจีบผู้หญิงอยู่ข้างถนน]

ชาวเน็ต 3 [ในเรื่องก็ไม่ได้เขียนเหมือนกันว่าอดีตแฟนสาวอย่างเทพธิดาโศคร้ายแค่ไหน]

แตงโม² ของตระกูลเศรษฐีทรงอิทธิพลมักจะหอมหวานและเอร็ดอร่อยเป็นพิเศษ แต่ก็มีชาวเน็ตส่วนหนึ่งไม่สนใจความรู้สึกของบุคคลที่ถูกกล่าวถึงในเรื่อง และไม่สนใจข้อเท็จจริงที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราว เพียงต้องการให้ข่าวลือแปลกประหลาดเหล่านี้กลายเป็นหัวข้อสนทนาหลังดึกซากินข้าวของพวกเขาก็อพ

มีชาวเน็ตเสนอว่าไปขุดเรื่องผู้หญิงทุกคนที่เคยมีข่าวอื้อฉาวกับเซี่ยหลี่ชู่ออกมา ในที่สุดก็ได้ข้อสรุป แน่แน่นอนว่าอดีตแฟนสาวจากมหาวิทยาลัยตี่ตูมีวุฒิการศึกษาระดับสูงที่สุด

บางทีอาจเพราะเซี่ยหลี่ชู่เป็นคุณชายจากตระกูลเศรษฐี ชาวเน็ตจำนวนมากจึงกระตือรือร้นที่จะถกกันว่า ในบรรดาแฟนสาวที่มีข่าวอื้อฉาวเหล่านี้ ใครกันที่คู่ควรกับเซี่ยหลี่ชู่อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามพวกเขาเพียงแค่มุ่ดดยกย่องสองสามประโยคว่าผู้หญิงที่ปฏิเสธการชวนคุยของเซี่ยหลี่ชู่มีจุดยืนที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ แต่กลับมีไม่กี่คนที่ประณามว่าชายผู้มีความั่น้อยแล้วเที่ยวออกไปจีบผู้หญิงอื่นอยู่ข้างนอกเป็นการไม่ซื่อสัตย์ต่อความรัก

ในฐานะที่เป็น ‘เพพริดาผู้ฉีกหน้าทายาทเศรษฐี’ ในคลิป จินเฟยกลับไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นบนโลกออนไลน์เลย เธอยังคงครุ่นคิดว่าตนเองเหมาะสมกับการทำอะไรเลี้ยงชีพ

ต่อให้คนในครอบครัวไม่เข้าใจ แต่เธอก็เชื่อมั่นอย่างแน่วแน่นว่าชาติที่แล้วหลังจากเธอเสียชีวิตในสงครามก็ได้กลับชาติมาเกิดใหม่ ณ ที่แห่งนี้ อีกทั้งญาติพี่น้องในชาติที่แล้วก็ยังบังเอิญมาเป็นคน

² มาจากคำว่า กินแตงโม (吃瓜) หมายถึง การกินแตงโมระหว่างรอเสฟเรื่องซุบซิบข่าวคราวตราบาปต่างๆ

ในครอบครัวของเธออีก เพียงแต่มีแค่เธอเพียงคนเดียวที่จดจำเรื่องราวในอดีตชาติได้

ช่างเถอะ ตอนที่ท่านแม่เป็นจักรพรรดินีก็นับได้เพียงว่าเป็นผู้ปกครองแผ่นดินให้ดำเนินต่อไปอย่างสงบเท่านั้น ไม่มีความทรงจำของชาติที่แล้วก็ดีเหมือนกัน

เมื่อจินฝ่ายกลับถึงบ้าน จินเหวยเฟิงและโจววันกำลังนั่งฟังกันดูแค่ตากล้องสินค้าใหม่ ในฐานะเจ้าของธุรกิจแฟรนไชส์ซูเปอร์มาร์เก็ตหลายสาขา พวกเขาควบคุมสินค้าใหม่บนชั้นวางอย่างเข้มงวดมาก

เมื่อเห็นจินฝ่ายกลับมา สองสามีภรรยาต่างเข้าไปหอมล้อมแสดงความห่วงใยเธออยู่พักหนึ่ง จนแน่ใจว่าการออกจากบ้านครั้งนี้เป็นไปด้วยดี สองสามีภรรยาถึงฝันวงใจลงได้

“อะไรนะ ลูกต้องการออกไปหางานทำ?” จนถึงเวลาอาหารค่ำ สองสามีภรรยาจึงได้ยินแผนการของจินฝ่าย พวกเขาคิดว่าตนเองฟังผิดไป “ลูกไม่ยอมรับมรดกสืบทอดกิจการของครอบครัวต่อจากพ่อกับแม่เธอ”

ในเมืองตู่ตู่แห่งนี้ แม้พวกเขาไม่นับว่ามั่งคั่งร่ำรวย แต่ก็พอมีทรัพย์สินสมบัติอยู่บ้าง ลูกสาวจะทุกข์ใจเรื่องหน้าที่การงานขึ้นมาได้อย่างไร

นำเวทนา นำเวทนาเหลือเกิน

ในอดีต ทั้งแคว้นต้าหวงล้วนเป็นของตระกูลพวกเขา ทว่าปัจจุบันกลับเหลือเพียงร้านค้าแค่มู่กี้แห่ง ยังมีเงินเทียบไม่ได้กับสาวใช้ที่เคยปรนนิบัติข้างกายเธอด้วยซ้ำ

ใช่แล้ว สาวใช้ปรนนิบัติข้างกายเธอเป็นใครนะ

จินเผยรู้ลึกประหลาดใจเมื่อพบว่าตนเองนึกชื่อและรูปโฉมของสาวใช้ที่เคยปรนนิบัติข้างกายไม่ออกอย่างคาดไม่ถึง

ดูเหมือนว่าการกลับชาติมาเกิดจะส่งผลกระทบต่อความทรงจำ

“ท่านแม่ ท่านกับท่านพ่อยังไม่แก่ชรา ตอนนี้อย่างไม่จำเป็นต้องให้ข้ารับมรดกสืบทอดกิจการของครอบครัวหรอกเจ้าคะ” จินเผยดื่มน้ำซุปรหนึ่งอีก “ข้าอยากออกไปดูโลกภายนอกด้วยตนเอง”

โจววันมองใบหน้านางของลูกสาว จู่ๆ ก็นึกถึงสมัยที่จินเผยยังอยู่โรงเรียนอนุบาลตี่ตู เมื่อได้ยินว่าพอคนเราแก่ตัวลงก็ต้องตายก็อดเธอร้องไห้โฮออกมาใหญ่

“หนูไม่อยากให้แม่ตาย แม่ต้องเป็นสาวไปตลอด สาวมาก ๆ”

แค่เด็กน้อยพูดปนเสียงสะอึกสะอื้นก็ทำให้หัวใจของคนเป็นแม่อ่อนยวบจนกลายเป็นน้ำได้แล้ว

“ได้จ๊ะ” โจววันยิ้ม “ถ้าเหนื่อยแล้วก็กลับมา แม่กับพ่อจะเป็นที่หลบภัยของลูกตลอดไป”

ในฐานะแม่ย่อมตั้งใจยอมให้ลูกลำบากไม่ลง

“ขอบคุณเจ้าคะท่านแม่” จินเผยยกซามซันดื่มซุปรจนหมดเกลี้ยงแล้วลุกไปอ่านหนังสือในห้องหนังสือ

ผู้หญิงที่ดีเลิศจำเป็นต้องเสริมศักยภาพของตนเองอยู่ตลอดเวลา

ยามค่ำคืนสายลมพัดเอื่อย มือซึ่งประกอบด้วยนิ้วมือเรียวยาวทั้งห้าถือบัวรดน้ำรดลงในกระถางดอกไม้ช้าๆ

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นในอินเทอร์เน็ต” บัวรดน้ำถูกวางลงบนพื้นอย่างเบา มือแต่ยังส่งเสียงแผ่วค่อย หยดน้ำกลิ้งลงไปตามบัวรดน้ำอย่างเชื่องช้า สุดท้ายก็หยดลงบนพื้นโดยไร้ลุ่มเสียง

“คุณอยากให้ผมทำอะไร”

กระดาศทิสซุสสีขาวสะอาดดูดซับหยดน้ำที่หยดลงบนพื้น นิ้วมือที่ถือกระดาศอยู่นั้นกลับดูขาวนวลกว่ากระดาศเสียอีก

“ลบอะไร” กระดาศทิสซุสถูกโยนทิ้งลงในถังขยะ

“มีคู่มือแล้วก็ควรหาความก้าวหน้าให้มากขึ้น” มือเรียวยาวยื่นไปได้หัวก็อกน้ำ ชะล้างอย่างเชื่องช้า

“กล้าทำก็อย่างกล้าว่าจะติดท็อปฮ็อตเลอร์³” เขาใช้ผ้าเช็ดมือนุ่มๆ เช็ดน้ำบนมือออกจนสะอาด “ช่วยให้ชาวเน็ตมีหัวข้อพุดคุยกันก็นับว่าเป็นคุณงามความดีเหมือนกันนะ”

เสียงไม่พอใจของผู้หญิงดังออกมาจากโทรศัพท์

“ในเมื่อเป็นเรื่องเล็กๆ ตระกูลเซียของพวกคุณจัดการเองก็ได้แล้ว ไม่ต้องเจาะจงหาผมเป็นพิเศษหรอก” เขาตัดสายทิ้ง แต่ไม่ทันระวัง มือจึงชนเข้ากับอ่างล้างมือทีหนึ่ง นิ้วมือสั่นเล็กน้อยอยู่หลายครั้ง เขากดกริ่งบนผนัง

“คุณผู้ชาย” มีคนเคาะประตูเข้ามาอย่างว่องไว

“เอาถังขยะในห้องออกไปที” เขาหยิบหนังสือบนโต๊ะขึ้นมาหนึ่งเล่ม มือที่ชนกับอ่างเมื่อครู่ยังคงสั่นอยู่เล็กน้อย

“ครับ” ผู้ที่เข้ามานำถังขยะตรงมุมห้องออกไปด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แม้ว่าในมือผู้ชายที่นั่งอยู่บนโซฟาจะถือหนังสือชื่อ *คู่มือการทำอาหาร* แต่นั่นไม่ส่งผลกระทบต่อความเคารพในสายตาของเขา

บนโต๊ะตัวเตี้ยด้านข้างโซฟา มีตุ๊กตาไหมพรมหน้าตาซื่อป้อตัวหนึ่งวางอยู่ ทั้งที่ไม่เข้ากับการตกแต่งห้องทั้งหมดเลยก็ตาม

³ หมายถึง ติดอันดับคำค้นหาในลำดับต้นๆ

สำหรับชาวเน็ตแล้วอาจกล่าวได้ว่าไม่มีเรื่องใดเป็นความลับ

ไม่นานจากคลิปวิดีโอของทายาทเศรษฐีที่จับสาวจนถูกฉีกหน้าอย่างน่าสมเพชก็มีข้อมูลใหม่ถูกขุดออกมา แท้จริงแล้วเทพธิดาที่ไม่ไว้หน้าทายาทเศรษฐีคนนั้น กลับเป็นอดีตแฟนสาวที่ถูกทายาทเศรษฐีนอกใจ

เหล่าชาวเน็ตต่างตกตะลึง แท้จริงแล้วทายาทเศรษฐีคนนี้มี ความชอบแปลกประหลาดแบบไหนกัน ตอนคบกับอดีตแฟนสาวก็นอกใจไปหาชินเดอเรลลาเฟลิดเฟลินกับรักแท้ พอหมั้นหมายกับชินเดอเรลลาแล้ว ก็กลับไปจับเทพธิดาอดีตแฟนสาว เขาเป็นชายชั่วพรรคไหนกันแน่

หากจินเฝยรู้ว่าชาวเน็ตนำตนเองไปคุยเป็นประเด็นคู่กับชายเหละเหละคนหนึ่ง เธอต้องคิดว่าพวกเขาต้องการทำให้เธออับอายขายหน้าอย่างแน่นอน

โชคดีที่จินเฝยไม่รู้เรื่อง

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ เธอได้รับคำเชิญเข้าทำงานจากบริษัทใหญ่หลายแห่ง และกำลังคัดเลือกงานที่ตัวเองสนใจอยู่

บ้านตระกูลจินมีห้องสำหรับวางประกาศนียบัตรชมเชยและถ้วยรางวัลของสองพี่น้องโดยเฉพาะ ซึ่งจินเฝยก็ใช้ความสามารถของตนเองนำรางวัลทั้งหมดมาตั้งโชว์ไว้ในตู้จนเต็ม

ในช่วงสองวันที่ผ่านมา เธอเพิ่งปล่อยข่าวว่าต้องการเริ่มทำงานบริษัทที่มีชื่อเสียงหลายแห่งก็หยิบยื่นโอกาสให้

จินเฝยพอใจกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ดูเหมือนไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน อ่องผู้งดามอย่างเธอก็เป็นที่ต้อนรับของผู้คน

ต่อให้ในชีวิตนี้เธอจะลืมหืมสิ่งต่างๆ ไปมากมาย แต่สัญญาตาณ

และความรู้สึกกลับถูกเก็บกักเอาไว้ในสมองอย่างแน่นหนา

เมื่ออ่านข้อมูลของหลาย ๆ บริษัทจบ จินฝ่ายก็คิดโปรแกรม
สนทนาหนึ่งบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ โปรแกรมเข้าสู่ระบบเองโดย
อัตโนมัติ หลังจากนั้นข้อความมากมายก็ด้งขึ้นมา

เธอคลิกเปิด

[ฝ่ายฝ่าย ผู้ชายไม่ไร้เท่าใบพุทรา ด้วยรูปโฉมอันงดงามของเธอ
ถูกอกถูกใจคนไหนก็จุบไปได้เลย!]

[เพื่อนสาว พี่สาวเทพธิดาคนงามน่าหลงใหลที่สุดของฉัน
เธอสบายดีไหม]

[เธอรีบตอบข้อความฉันเร็ว ฉันยกพี่ชายของฉันให้เธอได้นะ...]

[เพื่อนรัก ทำไมเธอถึงปิดเครื่องล่ะ]

[ฉันไปหาเธอที่บ้าน คุณลุงคุณป้าบอกว่าเธอไม่อยู่บ้าน]

[เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเธอหรือเปล่า อย่าทำให้ฉันตกใจสิ!]

[เธอชอบผู้ชายคนไหน ฉันจะไปมัดเขามาให้ แค่เธอรักษา
สุขภาพให้ดี! เธอสบายดีฉันก็กว้างใจ!]

หลังตาลายไปกับข้อความจำนวนนับไม่ถ้วน จินฝ่ายก็ครุ่นคิด
ก่อนตอบข้อความของฝ่ายตรงข้ามอย่างระมัดระวัง

[ไว้สวัสดี บังคับจุดคร่าผู้ชายมันผิดกฎหมาย]

[อีกอย่าง กระต่ายไม่กินหญ้าข้างโพรง⁴ พี่ชายของเพื่อนไม่ควร
หยอกเล่น]

⁴ หมายถึง ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งหรือฐานะสูงกว่า ต้องไม่ฉวยโอกาสกับผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง

เพราะถูกแฟนหนุ่มนอกใจไปคบสาวใสซื่อ
'จินเฟย' จึงเกิดสมองลัดวงจรคิดว่าตนเองคือเฉียนจ๋องยุคโบราณ
ที่ผู้ชายลั่วนั่นอ่อนแอต้องให้ผู้หญิงคอยปกป้อง
และเฉียนจ๋องยอมไม่อาจทำให้ปวงประชาชนหมิ่นที่ชมชอบต้องผิดหวัง
เมื่อเห็น 'สื่ออู่ไป่' ถูกปองร้าย เธอจึงเสี่ยงชีวิตเข้าขัดขวาง
ตั้งแต่นั้นชายหนุ่มผู้มีจิตใจยากหยิ่งดั่งเขาก็ก็นับเธอเป็นดวงแสงสว่างในชีวิตอันมืดมน
กว่าขณะที่ความสัมพันธ์ของทั้งสองกำลังค่อย ๆ ผลิดอกแตกใบ
กลับมีบุคคลปริศนาปรากฏตัวคุกคามคนรอบข้างจินเฟย
ความหลังครั้งเก่าก่อนของทุกคนคือปัจจัยที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในปัจจุบัน
จินเฟยต้องใช้ความรักความอบอุ่นของเธอสลายปมในใจของสื่ออู่ไป่
และร่วมกันเปิดโปงคนร้ายที่หมายเอาชีวิตของทั้งคู่ให้ได้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7974-7

9 786161 879747

565 บาท